

Sygn. akt II K 1796/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Polikowska

Protokolant: Joanna Szmel

po rozpoznaniu w dniu: 29 stycznia 2014r.

s p r a w y : **A. G.**

syna R. i D. zd. G.

urodzonego w dniu (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

w dniu 04 sierpnia 2013 r. ok. godz. 18:15 w J. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) (pomiędzy budynkiem ZUS a sklepem (...)), w woj. (...), kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...), naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, jadąc ul. (...) od strony parkingu hipermarketu (...) i wjeżdżając na skrzyżowanie z ulicą (...) nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował prędkości pojazdu do panujących warunków drogowych i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącej prawidłowo ulicą (...) na wprost A. K. kierującej samochodem osobowym m-ki M. (...) nr rej. (...), doprowadzając do czołowo-bocznego zderzenia obu pojazdów, wskutek czego S. W., pasażer samochodu M. doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzech żeber po stronie prawej ze stłuczeniem płuca prawego, stłuczenia wątroby, skutkujących naruszenie czynności narządów jego ciała na okres powyżej siedmiu dni, w rozumieniu art. 157 § 1 kk.,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **A. G.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku tj. występku z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **A. G.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 /pięć/ lat;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. G.** karę grzywny w wysokości 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 /dziesięć/ złotych;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. G.** środek karny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 1500 /tysiąc pięćset/ złotych na rzecz pokrzywdzonego S. W.;

V. na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. G.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 /dwóch/ lat;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego **A. G.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 04 sierpnia 2013 r. w J. oskarżony A. G. kierował samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ul. (...) od strony parkingu hipermarketu (...). Kierując samochodem w tym dniu oskarżony A. G. nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. A. K. jechała samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ul. (...). W samochodzie przewoziła pasażerów – trzy osoby dorosłe oraz dziecko.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. G. k. 97-98,
- zeznania świadka S. W. k. 55-56,
- zeznania świadka S. M. (1) k. 42-43,
- zeznania świadka B. S. k. 46-48,
- zeznania świadka P. S. k. 51-52,
- zeznania świadka R. K. k. 57-58,
- zeznania świadka A. M. k. 59-60,
- zeznania świadka B. Z. k. 61-62,
- zeznania świadka A. K. k. 70-71,
- zeznania świadka P. J. k. 82-83,

Oskarżony A. G. wjeżdżając na skrzyżowanie z ulicą (...) nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował prędkości pojazdu do panujących warunków drogowych i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącej prawidłowo ulicą (...) na wprost A. K. kierującej samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w wyniku czego doszło do czołowo-bocznego zderzenia pojazdów.

Dowód:

- protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 5-7,
- szkic k. 8,
- materiał poglądowy k. 9,
- protokół oględzin samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) k. 21-23,
- protokół oględzin samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) k. 18-20,
- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków M. K. k. 115-125,
- zeznania świadka S. W. k. 55-56,
- zeznania świadka S. M. (1) k. 42-43,
- zeznania świadka B. S. k. 46-48,

- zeznania świadka P. S. k. 51-52,
- zeznania świadka R. K. k. 57-58,
- zeznania świadka A. M. k. 59-60,
- zeznania świadka B. Z. k. 61-62,
- zeznania świadka A. K. k. 70-71,
- zeznania świadka P. J. k. 82-83,

W wyniku zderzenia pojazdów S. W. - pasażer samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanego przez A. K., doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzech żeber po stronie prawej ze stłuczeniem płuca prawego, stłuczenia wątroby. Obrażenia te naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej siedmiu dni.

Dowód:

- opinia sądowno – lekarska k. 72-73,
- kserokopie dokumentacji medycznej S. W. k. 74-80,
- zeznania świadka S. W. k. 55-56,

Oskarżony A. G. ma 23 lata, z zawodu jest blacharzem, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu, utrzymuje się z prac dorywczych, z których nie posiada stałego dochodu, nie posiada wartościowego majątku.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze oskarżonego A. G. k. 97-98,

Oskarżony A. G. był karany sądownie.

Dowód:

- dane o karalności oskarżonego A. G. k. 85-87.

Oskarżony A. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jechał z prędkością 60 km/h i nie zauważył, że ulicą jedzie inny samochód i doszło do zderzenia z jego winy bowiem nie ustąpił mu pierwszeństwa. Wyjaśnił także, iż nigdy nie posiadał prawa jazdy.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. G.. Znajdowały one bowiem odzwierciedlenie we wzajemnie ze sobą korespondujących zeznaniach świadków A. K., która kierowała samochodem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), S. W., M. S., P. S., którzy jechali samochodem kierowanym przez A. K., a także S. M. (2), A. M., B. Z., którzy jechali samochodem kierowanym przez oskarżonego, jak również z zeznaniami świadków R. K. i P. J. - przechodni, którzy obserwowali zderzenie obu pojazdów, w zakresie w jakim opisywali oni okoliczności w jakich doszło do zderzenia pojazdów marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanego przez oskarżonego i marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanego przez A. K.. Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych świadków. Brak było bowiem okoliczności, które nakazywałyby je kwestionować. Wyjaśnienia oskarżonego A. G. korespondowały także z dowodami z dokumentów w postaci: protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego, szkicu, materiału poglądowego, protokołów oględzin samochodów marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a także z opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków M. K. z której wynika, że przedwypadkowa prędkość samochodu marki F. (...) kierowanego przez oskarżanego wynosiła co najmniej 60,5 km/h. Stan techniczny pojazdów marki F.

(...) o numerze rejestracyjnym (...) i M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jak wynika z opinii biegłego M. K., nie miał wpływu na powstanie jak i przebieg wypadku drogowego będącego przedmiotem sprawy.

Walor wiarygodności Sąd przydał pozostałym dowodom z dokumentów zgromadzonym w sprawie. Nie znalazł Sąd jakichkolwiek obiektywnych okoliczności, które podważałby ich wiarygodność.

Zachowaniem swoim oskarżony A. G. wyczerpał znamiona występku z art. 177 § 1 k.k. Oskarżony bowiem w dniu 04 sierpnia 2013 r. ok. godz. 18:15 w J. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...), kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...), naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, jadąc ul. (...) od strony parkingu hipermarketu (...) i wjeżdżając na skrzyżowanie z ulicą (...) nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował prędkości pojazdu do panujących warunków drogowych i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącej prawidłowo ulicą (...) na wprost A. K., kierującej samochodem osobowym marki M. (...) nr rej. (...), doprowadzając do czołowo-bocznego zderzenia obu pojazdów, wskutek czego S. W. - pasażer samochodu M. doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzech żeber po stronie prawej ze stłuczeniem płuca prawego, stłuczenia wątroby, skutkujących naruszenie czynności narządów jego ciała na okres powyżej siedmiu dni.

Wina oskarżonego A. G. w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Wobec oskarżonego nie zachodziły jakiegokolwiek okoliczności, które mogłyby wpływać na umniejszenie jego winy.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego ocenić należy jako znaczny. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego wpływa przede wszystkim sposób i okoliczności popełnienia tego czynu przez oskarżonego. Oskarżony bowiem nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami, a mimo to kierował samochodem F. (...) nr rej. (...) przewożąc w nim pasażerów. Nie był skupiony na obserwowaniu drogi przed pojazdem, nie dostosował prędkości pojazdu do warunków panujących na drodze. Zachowaniem swoim oskarżony powodował zagrożenie zdrowia i życia pasażerów przez siebie przewożonych, ale także osób podróżujących samochodem M. (...) nr rej. (...), z którym doprowadził do zdarzenia, w następstwie czego pasażer tego pojazdu S. W. doznał obrażeń ciała, naruszające czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni.

Jako okoliczność obciążającą Sąd zaliczył oskarżonemu jego uprzednią karalność.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod rozwagę przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W tych warunkach jako współmierną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonego A. G. Sąd wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Dane o karalności oskarżonego A. G. nie pozostawiają wątpliwości, co do naruszenia przez tegoż oskarżonego obowiązującego porządku prawnego. Oskarżony był bowiem karany wyrokiem Sadu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29 października 2009 r. w sprawie sygn. akt VII K 1268/09 za występki z art. 178a § 1 k.k. na karę 80 stawek dziennych liczonych po 10 złotych każda oraz dwoma wyrokami Sadu Rejonowego w Złotoryi, a mianowicie z dnia 21 lipca 2010 r. w sprawie sygn. akt II K 436/10 za występki z art. 270 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 790/12 za występki z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. W ocenie Sądu jednakże, okoliczności niniejszej sprawy, mimo uprzedniej karalności oskarżonego, pozwalają wnioskować, że oskarżony zrozumiał naganność swojego postępowania i czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania będzie jedynie incydentem w jego życiu. Stąd też w ocenie Sądu, mimo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego A. G. kary pozbawienia wolności, cele kary zostaną wobec niego osiągnięte, a w szczególności nie popełni on ponownie przestępstwa. Mając to wszystko na uwadze, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt.

1 k.k., Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na najdłuższy możliwy okres próby - 5 lat. Tak ustalony okres próby będzie odpowiedni, aby zweryfikować pozytywną prognozę kryminologiczną postawioną wobec oskarżonego.

Wobec oskarżonego A. G. orzeczona została kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Aby oskarżony odczuł realną dolegliwość kary, Sąd obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzekł wobec oskarżonego, na podstawie art. 71 § 1 k.k., karę 50 stawek dziennych grzywny. Ustalając wysokość stawki dziennej, Sąd wziął pod rozwagę zgodnie ze wskazaniem zawartym w art. 33 § 3 k.k. warunki osobiste oskarżonego, jak również jego stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe na tej podstawie ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Oskarżony A. G. bowiem ma 23 lata, z zawodu jest blacharzem, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu, utrzymuje się z prac dorywczych, z których nie posiada stałego dochodu, nie posiada wartościowego majątku. Nie posiada przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy. Oskarżony posiada zatem możliwości zarobkowe, które pozwalają mu na uiszczenie grzywny w orzeczonej wysokości.

Pokrzywdzony S. W. dotychczas nie otrzymał zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z obrażeniami ciała, których doznał w następstwie zderzenia samochodu kierowanego przez oskarżonego z samochodem kierowanym przez A. K.. Przepis art. 46 § 1 k.k., w razie wydania wyroku skazującego, uprawnia sąd do fakultatywnego, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej obligatoryjnego, orzeczenia obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 maja 2013 r. II AKa 76/13, KZS 2013/7-8/42). Szkada wyrządzona przestępstwem może przybrać postać zarówno szkody majątkowej, jak i niemajątkowej (zob. A. Marek: System Prawa Karnego, Warszawa 2010, t. VI, s. 712-713). Podstawę naprawienia szkody niemajątkowej w formie zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę określają przepisy art. 444, 445, 446 i 448 k.c. Zasadniczym kryterium decydującym o wysokości należnego zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim rozmiar (zakres) doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy, a niewymierny charakter takiej krzywdy sprawia, że ocena w tej mierze winna być dokonywana na podstawie całokształtu okoliczności sprawy. Sąd decydując o wysokości zadośćuczynienia winien kierować się podstawową zasadą, że przyznane zadośćuczynienie powinno przedstawiać realną wartość dla pokrzywdzonego i uwzględniać stosunki majątkowe panujące aktualnie w społeczeństwie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2013 r. I ACa 420/13 LEX nr 1383490). Analizując okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, ustalając wysokość należnego pokrzywdzonemu zadośćuczynienia na poziomie kwoty 1.500 zł, wziął pod uwagę, że pokrzywdzony doznał obrażeń ciała, które wymagały jego pobytu w szpitalu i poddania go leczeniu. Wiązały się one niewątpliwie z cierpieniem fizycznym i psychicznym, którego rozmiar był znaczny. Pokrzywdzony doznał uszczerbku na zdrowiu, który spowodował, iż nie mógł on świadczyć pracy. Aktualny stan zdrowia pokrzywdzonego pozwala mu już na wykonywanie pracy. Kwota rekompensaty musi być adekwatna do statusu majątkowego pokrzywdzonego. W ocenie Sądu, zadośćuczynienie w wysokości 1.500 zł jest kwotą adekwatną i stanowiącą godziwą rekompensatę za doznane przez S. W. cierpienia fizyczne i psychiczne. Zadośćuczynienie orzekane na podstawie art. 46 § 1 k.k., jako środek karny, poza funkcją kompensacyjną musi być realną, a nie abstrakcyjną dolegliwością dla oskarżonego. Jako takie musi odpowiadać możliwościom majątkowym i zarobkowym oskarżonego. W ocenie Sądu kwota 1.500 zł zadośćuczynienia odpowiada możliwościom zarobkowym oskarżonego.

Na podstawie art. 42 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego A. G. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Przesłanką stosowania tego środka karnego jest zagrożenie, które mógłby w przyszłości spowodować oskarżony. Zakres, a także czas trwania tego środka zależny jest od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do uczestnictwa w ruchu. Ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności konkretnego wypadku, okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na stopień jego poczucia odpowiedzialności. Decydującym jest tu także stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy – im większe to spodziewane zagrożenie, tym dłuższy powinien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ratio legis środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, aby osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa w ruchu, czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności z tego ruchu wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmożenia

bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.04.1982 r. VKRIV 106/82, OSNPG 1982/8/108, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2011 r. IV KK 201/11 LEX nr 1044054). Wobec powyższego uwzględniając, że oskarżony kierował pojazdem nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, a jednocześnie iż oskarżony z powodu braku należytego obserwowania drogi doprowadził do zderzenia pojazdów, Sąd uznał iż odpowiednio wychowawczym będzie orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Oskarżony poruszając się samochodem, nie mając uprawnień do kierowania pojazdem okazał lekceważenie zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego.

W ocenie Sądu takie rozstrzygnięcie o karze oraz środkach karnych uświadomi oskarżonemu naganność jego czynu i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez A. G. przestępstwa. Orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wraz z orzeczoną obok niej karą grzywny oraz środki karne, zdaniem Sądu, uświadomią oskarżonemu konieczność przestrzegania obowiązujących zasad poruszania się po drogach publicznych. Natomiast w zakresie prewencji generalnej, rozstrzygnięcia te zaspokoją społeczne poczucie sprawiedliwości i będą pozytywnie kształtowały świadomość prawną społeczeństwa. Przekonają wszystkich uczestników ruchu drogowego o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom.

Wskazana powyżej sytuacją majątkowa i finansowa oskarżonego A. G. świadczy, iż uiszczenie przez niego kosztów sądowych będzie dla niego zbyt uciążliwe, zważywszy że wobec oskarżonego Sąd orzekał karę grzywny oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonego. Z tego względu Sąd, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonego A. G. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.